

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 488: Không Mà Chẳng Không, Tánh Sở Dĩ Là Chân Thật Chính Là Vì Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 042)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Không mà chẳng không, Tánh sở dĩ là chân thật chính là vì vậy.】

Thế nhất định hiện tượng, nhất định có tác dụng, thế nhưng tượng mà nó hiện ra, tượng ấy là động, tượng ấy có sự biến hóa. Cho nên, tượng là hư vọng, tánh mới là chân thật. Sự động tĩnh này cũng là tương đối, chứ không phải là tuyệt đối, cũng có nghĩa là biên độ của sự động, người hiện đại gọi là dao động. Các nhà khoa học cận đại, chúng ta không thể không khâm phục họ, thực sự là rất thông minh. Thế hệ nhà khoa học trước đây cho rằng thực sự có vật chất tồn tại, họ dùng phương pháp phân tích, cũng chính là “Tích không quán” (quán phân tích đến chỗ không) mà Phật thường giảng trong các kinh điển Tiểu thừa, dùng phương pháp phân tích, đem vật chất phân tích cho đến mức thành không, mới hiểu rõ rằng vật chất là giả, không phải là thật. Các nhà khoa học trong quá khứ cũng dùng phương pháp phân tích, đem vật chất phân chia thành phân tử, phân chia thành nguyên tử, phân chia thành điện tử, phân chia thành các hạt, cứ tiếp tục phân chia xuống mãi, cứ đinh ninh rằng có một loại vật chất cơ bản tồn tại. Các nhà khoa học hiện đại đã tiến bộ rồi, sự quan sát của họ chứng minh rằng không có vật chất tồn tại. Hiện tượng vật chất là gì? Là hiện tượng dao động, sóng ánh sáng, sóng điện, gọi là hiện tượng dao động. Từ trong đó mà nảy sinh ra ảo giác, tuyệt đối không phải là tồn tại chân thật.

Điều này càng ngày càng gần gũi với những gì kinh Phật đã giảng, đây là do dùng các loại máy móc khoa học để phát hiện ra. Những gì Phật giảng cho chúng ta, thực tại chính là một dạng hiện tượng dao động. Tượng tông (Duy Thức tông) có nói đến “vô minh bất giác”, vô minh chính là dao động; cái gọi là “một niệm bất giác mà sinh ra vô minh”, thì “một niệm bất giác” đó chính là sự dao động, vì thế mà tâm đã động. Động thì sẽ hiện tượng, không động thì không

có tướng, hễ động thì liền hiện tướng; Tam tế tướng (Ba tướng vi tế) thì sự động ấy rất vi tế, đến thời điểm Lục thô (Sáu tướng thô) thì biên độ dao động đó đã lớn rồi. Từ đó có thể biết, điều mà Phật vì chúng ta nói “một cái búng tay có sáu mươi sát na, một sát na có chín trăm lần sinh diệt”, chính là Tam tế tướng của A-lại-da. Cái tướng thân tâm hiện tiền của chúng ta đây, biên độ dao động so với Tam tế tướng không biết đã vượt qua gấp bao nhiêu lần, không có cách nào tính toán được. Thế nên, thế giới trong cảm quan của chúng ta, cảm giác thấy dường như đều là chân thật, đều không phải là giả, kỳ thực toàn là hư ảo không có thật.

Chúng ta xem trong kinh điển Đại thừa, Nhất Chân pháp giới của Tỳ Lô Giá Na Phật trong kinh Hoa Nghiêm, tức thế giới Hoa Tạng; và thế giới Tây Phương Cực Lạc được giảng trong kinh Vô Lượng Thọ, đây gọi là Nhất Chân pháp giới. Nhất Chân pháp giới từ đâu mà có? Chính là từ Tam tế tướng của A-lại-da. Nói cách khác, đó cũng là một tướng liên tục, một hiện tượng liên tục, thế nhưng cái tướng của cõi ấy so với cái tướng này của chúng ta thì hoàn toàn không giống nhau. Hiện tượng sinh diệt ở thế giới chúng ta quá nhanh, biên độ dao động quá lớn; còn biên độ dao động của cõi ấy thì rất vi tế, thế nên cái tướng bạn nhìn thấy là vĩnh viễn thường trụ, dường như mãi mãi không thay đổi. Ngài có biên độ nhỏ, biên độ dao động nhỏ, đạo lý này chúng ta không khó để hiểu.

Thí dụ như, con người chúng ta đem so với cõi Trời, so với trời Đao Lợi, thì biên độ dao động của trời Đao Lợi nhỏ hơn so với chúng ta, nên thọ mạng của họ dài, thiên nhân ở cõi đó không dễ bị già yếu. Trời Đao Lợi đem so với trời Dạ Ma, thì biên độ dao động của trời Dạ Ma lại càng nhỏ hơn, nên thọ mạng dài hơn trời Đao Lợi, thiên nhân còn trẻ trung hơn so với ở trời Đao Lợi, chính là đạo lý này. Từ đạo lý này, bạn đi quan sát Lục đạo, bạn đi quan sát Thập pháp giới, thì sự thật chân tướng đó không khó để minh liễu; hiểu rõ đạo lý này rồi, quay đầu nhìn lại một lần nữa, xem thế giới Hoa Tạng, xem thế giới Tây Phương Cực Lạc là một sự việc như thế nào, cũng đều có thể thông đạt cả rồi. Có thể từ mặt này mà thấu suốt đến mặt kia, không đến nỗi bị chấp trước vào một mặt, chỉ qua một lần quan sát này, mọi mặt đều thông suốt, đều thấu tỏ rồi.